

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 7Co/72/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1217220141
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 09. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mariana Harvancová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2023:1217220141.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Mariany Harvancovej a členov senátu Mgr. Adely Unčovskej a Mgr. Niny Dubovskej, v právnej veci žalobcu: DRUDOP, stavebné a opravárenské družstvo, so sídlom Bajkalská cesta 31, Bratislava, IČO: 00 168 017, právne zastúpený: FELŠÖCI & Partners, s.r.o., so sídlom Bajkalská 31, Bratislava, IČO: 47 254 203, proti žalovanému: COOP PRODUKT SLOVENSKO záujmové združenie výrobných a iných družstiev, so sídlom Mliekarenská 10, Bratislava, IČO: 00 168 637, právne zastúpený: Advokátska kancelária Ivan Syrový, s.r.o., so sídlom Kadnárová 83, Bratislava, IČO: 47 232 765, o zaplatenie 112 999,66 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku bývalého Okresného súdu Bratislava II zo dňa 28.01.2020, č.k. 58C/86/2017-855, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie sa v časti uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi 92 999,66 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 92 999,66 eur od 01.01.2016 do zaplatenia, všetko do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku, p o t v r d z u j e .

II. Žalobca má proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

III. Žalobca má proti žalovanému nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 112 999,66 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 112 999,66 eur odo dňa 01.01.2016 do zaplatenia, všetko do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku (výrok I.) a žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu. S tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (výrok II.).

2. Súd prvej inštancie rozhodnutie právne odôvodnil ust. § 20g, 20h, § 20i ods. 1,2,3, § 20j ods. 1, § 101, § 121 ods. 3, § 517 ods. 1,2, § 559 ods. 1,2, § 569 ods. 1, § 574 ods. 1,2, § 580, § 585 ods. 1, 2, 3 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“). Vecne rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobca je výrobným družstvom zapísaným v obchodnom registri a žalovaný je záujmovým združením právnických osôb s majetkovou účasťou členských družstiev na jeho majetku, medzi ktorých patrí i žalobca ako zakladajúci člen žalovaného. Žalobca ako člen vystúpil zo združenia (žalovaného), pričom jeho členstvo u žalovaného skončilo dňom 31.10.2014, čo v konaní nebolo sporným. Podľa stanov (článok 25 ods. 9) tak vznikol žalobcovi nárok na vyplatenie členského podielu, ktorý je splatný do konca kalendárneho roka, nasledujúceho po roku, v ktorom došlo k ukončeniu členstva u žalovaného, t.j. dňa 31.12.2015. Medzi stranami nebolo sporné, že výška členského podielu žalobcu je 2,91% ani to, že žalobca požiadal o jeho predčasné vyplatenie. Ku dňu

skončenia členstva (31.10.2014) predstavovali prostriedky členského podielu žalobcu zaplatený vklad 330 eur + podiel na majetku ku dňu 31.10.2013 vo výške 102 039,93 eur = členský podiel vo výške 102 369,93 eur, ktorý žalovaný žalobcovi zaplatil v lehote splatnosti ku dňu 31.12.2014. Sporným bol ďalší nárok žalobcu na zaplatenie členského podielu plynúci z majetkovej účasti žalovaného v organizáciách, a to v Družstevnej únii Slovenskej republiky (podiel žalovaného vo výške 38,3 %) a v COOPUNII so sídlom v Prahe (podiel žalovaného vo výške 40%). Žalovaným vznesené námietky premlčania vo vzťahu k žalobcom uplatneným nárokom, súd prvej inštancie vyhodnotil ako nedôvodné. S poukazom na článok 25 bod 9. stanov žalovaného a skutočnosť, že členstvo žalobcu u žalovaného skončilo ku dňu 31.10.2014, bol členský podiel na majetku splatným najneskôr do 31.12.2015, preto všeobecná 3-ročná občianskoprávna premlčacia lehota začala plynúť až 01.01.2016 a skončila dňa 01.01.2019. Nakoľko žalobca žalobu doručil na súd dňa 18.12.2017, súd prvej inštancie posúdil žalovaným vznesenú námietku premlčania ako nedôvodnú. Vo vzťahu k druhej námietke premlčania vznesenej žalovaným v konaní súd prvej inštancie uviedol, že už z textu podanej žaloby vyplýva, že žalobca si uplatnil nárok/právo na zaplatenie členského podielu vo výške 2,91% z majetkovej účasti žalovaného v Družstevnej únii Slovenskej republiky (38,3%) a COOPUNII (40%) a tento nárok uplatnil žalobou doručenou súdu dňa 18.12.2017. Pričom v žalobe žalobca vyčíslil nárok percentuálnym vyjadrením, ktoré bolo zmenou petitu vyjadrené jeho peňažným vyčíslením v situácii keď sa to stalo možným (na základe vykonaného dokazovania). Ako nesprávnu vyhodnotil súd prvej inštancie argumentáciu žalovaného, ktorý poukazoval na to, že k rozšíreniu petitu došlo až dňa 11.06.2019, t.z. po uplynutí premlčacej doby, majúci za to, že žalovaný si zamieňa inštitút splatnosti podielu (31.12.2015), ktorý je výslovne upravený v čl. 25 ods. 9 stanov žalovaného s inštitútom predčasného vyplatenia podielu (ku dňu 31.12.2014). Splatosť pohľadávky sa nerovná predčasnej výplati pohľadávky. Preto kým splatosť podielu žalobcu v zmysle stanov nastala do konca kalendárneho roka nasledujúceho po roku, v ktorom došlo k ukončeniu členstva u žalovaného (v danom prípade žalobcu do 31.12.2015), predčasná výplata členského podielu sa týkala jeho vyplatenia pred uplynutím posledného dňa jeho splatnosti. Začatie plynutia premlčacích lehôt zákon spája iba s okamihom splatnosti práva / pohľadávky. Dátum predčasnej výplaty môže mať preto relevanciu iba vo vzťahu k nároku, ktorý bol takto predčasne vyplatený (t.j. v danom prípade iba ohľadom sumy vo výške 102 369,93 eur vyplatenej dňa 31.12.2014). Ohľadne nárokov, ktoré titulom výplaty členského podielu žalovaný nevyplatil, sa pre začiatok plynutia premlčacej lehoty použijú ustanovenia stanov o splatnosti členského podielu, a teda nárok na takýto majetok sa začal premlčovať až po uplynutí troch rokov od splatnosti (31.12.2015), t. j. od 01.01.2019 (žaloba bola podaná dňa 18.12.2017). Inými slovami, nemožno plynutie premlčacej doby vzťahovať na nárok na výplatu podielu z majetku, o ktorom žalobca nemal vedomosť a podielu z ktorého sa predčasné vyplatenie nedotýkalo. Žalovaným predčasne vyplatená suma 102 369,93 eur sa netýkala výplaty podielu z majetku, ktorý bol predmetom tohto sporu, a teda jeho splatosť (a tým aj začiatok plynutia premlčania) sa spravuje výlučne stanovami žalovaného. Z uvedeného súd prvej inštancie vyvodil, že deň nasledujúci po predčasnej výplati sumy 102 369,93 eur (01.01.2015) nemá vplyv na plynutie premlčacej doby nároku, ktorý je predmetom tohto konania. Splatosť samotnej pohľadávky teda nijako neovplyvňuje jej čiastočnú úhradu (teda predčasná úhrada), ku ktorej došlo pred lehotou splatnosti celej pohľadávky. Ohľadne neuhradenej časti pohľadávky tak zostáva zachovaná jej pôvodne stanovami určená splatosť. Preto súd ani druhej vznesenej námietke premlčania nároku zo strany žalovaného nepriznal dôvodnosť, majúci za to, že žaloba bola podaná včas i v čase (za) zmeny petitu žaloby. Pri posudzovaní významu a obsahu dohody o vzájomnom započítaní pohľadávok a záväzkov, ktorá má podľa žalovaného predstavovať doklad o tom, že všetky záväzky žalovaného voči žalobcovi z titulu zániku členstva žalobcu u žalovaného boli vyporiadané (iné z dohody sporné nebolo) mal súd za to, že uvedená dohoda a z nej vyplývajúce urovnanie vzájomných vzťahov medzi účastníkmi dohody sa mohlo týkať len tých vzájomných práv a povinností, ohľadom ktorých účastníci neboli v zhode, resp. si ich potrebovali presne zadefinovať, avšak nemohla sa týkať tých práv (a im zodpovedajúcich povinností), na ktoré niektorý z účastníkov nemohol pomýšľať v dobe, keď bola dohoda o urovnaní uzavretá. Práve uvedené sa vzťahuje aj na prejedávanú vec, nakoľko je zjavné, že žalobca v čase podpisu dohody neprejavil vôľu urovnať, resp. započítať si aj pohľadávku, na ktorú v tom čase ani nepomýšľal, a teda sa nemohol vopred vzdať svojho práva na doplatenie ceny jeho majetkového podielu, o ktorom nároku nemal v tom čase vedomosť a na ktorý v čase podpisu dohody ani nepomýšľal. Z hľadiska obsahu sa nejednalo o dohodu podľa § 574 Občianskeho zákonníka, dvojstranný právny úkon, ktorou by sa veriteľ vzdáva svojho práva alebo opúšťa dlžníkovi jeho dlh a dlžník s tým súhlasí. Predmetná dohoda sa tak vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti a zákonné ustanovenia týkala výlučne započítania a zániku len v nej konkrétne uvedených vzájomne spôsobilých pohľadávok na započítanie. Na základe uvedeného súd ustálil, že dohoda o vzájomnom započítaní pohľadávok a záväzkov zo dňa 18.12.2014, s

poukazom na vôľu jej účastníkov, sa nemohla týkať aj záväzku na vyplatenie členského podielu žalobcu, ktorého nároku sa žalobca domáha v tomto konaní a na základe tejto dohody nemohlo tak ani dôjsť k zániku práva žalobcu na zaplatenie žalobou uplatnenej sumy. V ďalšom sa súd zaoberal podstatou uplatneného nároku z pohľadu výkladu stanov žalovaného. Zdôraznil, že žalovaný po celú dobu konania súdu nepredložil zloženie výpočtu členského podielu žalobcu pri zániku jeho členstva u žalovaného. Obranu žalovaného, že má síce majetkovú účasť v uvedených organizáciách, avšak ich majetok je počas trvania členstva nedeliteľný z dôvodu ktorého nárok na vyplatenie členského podielu z majetkovej účasti žalovaného v týchto organizáciách, žalobca nemá a teda vyporiadaný nebol (ako uviedol štatutár žalovaného na pojednávaní konanom dňa 10.10.2019), ako i skutočnosť, že ani sám žalovaný si tento majetok nevedie v účtovníctve, vyhodnotil ako nedôvodnú. Pre účely určenia hodnoty členského podielu je pri zániku členstva družstva u žalovaného, aj s poukazom na znenie stanov, nevyhnutné odlišovať majetok z hľadiska jeho definovania v zmysle predpisov o účtovníctve a z nich vyplývajúceho zatriedenia majetku a z definície majetku žalovaného tak ako je upravená v stanovách. Stanovy žalovaného uvádzajú, že jeho majetok tvoria všetky aktíva kryté vlastnými zdrojmi a cudzími zdrojmi a podiely vo všetkých organizáciách, kde má žalovaný majetkovú účasť. Zo stanov a uvedených definícií je potom nesporné, že majetok žalovaného tvoria všetky aktíva kryté vlastnými a cudzími zdrojmi a podiely vo všetkých organizáciách, kde má žalovaný majetkovú účasť, teda je nesporné, že majetkom žalovaného je aj majetkový podiel v Družstevnej únii Slovenskej republiky a COOPUNII ako aj hmotný majetok, ktorého súčasťou sú nepochybne aj nehnuteľnosti vo vlastníctve (spoluvlastníctve) COOPUNIE v Prahe, ktoré v rozhodnom období patrili žalovanému a teda podľa názoru súdu nie je možné pri určovaní členského podielu ignorovať túto podstatnú zložku majetku žalovaného a nezahrnúť ju do výpočtu hodnoty členského podielu žalobcu pri zániku členstva žalobcu, zvlášť za situácie, keď v stanovách nie je určené alebo vymedzené, ktoré majetkové podiely žalovaného v ktorých (a akých) organizáciách a majetok (nehnuteľnosti) sú z vyporiadania odchádzajúceho člena vylúčené. Pokiaľ žalovaný namietal, že žalobca nemá nárok na členský podiel tvorený z účasti žalovaného na majetku Družstevnej únie Slovenskej republiky a COOPUNIE z dôvodu, že tento je počas trvania organizácie nedeliteľný, ani tejto procesnej obrane žalovaného súd nemohol pričítať úspech z nasledujúcich dôvodov. Na význam slova „nedeliteľnosť“ je potrebné nahliadať tak, že ide o stav vecí, ktorú nemožno rozdeliť na menšie časti za účelom získania vlastníctva nad vecou (resp. časťou vecí) alebo majetkovou účasťou. Aj keby súd pripustil, že stanov Družstevnej únie Slovenskej republiky a COOPUNIE sú pre žalobcu záväzné a majetok týchto organizácií je nedeliteľný (čo v podstatne ani nebolo sporné), nemožno tvrdiť, že by išlo o deliteľnosť majetku organizácií (v zmysle vyššie uvedenej definície), pokiaľ si žalobca uplatnil nárok na výplatu členského podielu z majetku žalovaného v týchto organizáciách, nakoľko žalobca si neuplatňuje nárok na získanie časti majetku (za prípadu ktorého by musel byť majetok deliteľný) za účelom jeho vlastníctva, ale práve naopak, uplatňuje si peňažné vyjadrenie majetku žalovaného v organizáciách v súlade s článkom 23 bod 1 stanov žalovaného obsahovo najbližšie pojmu vyrovnací podiel). In fine teda vyplatením nároku žalobcu nedôjde k deliteľnosti majetku organizácií (de jure podiel žalobcu ostane v rukách žalovaného). Z uvedeného vyplýva, že nárok žalobcu na peňažné vyjadrenie majetkovej účasti žalovaného v spomínaných organizáciách je daný a to vo výške 2,91 % z účasti žalovaného v Družstevnej únii Slovenskej republiky, ktorej výška je 38,3% a z účasti žalovaného v COOPUNII, ktorej výška je 40%. Na uvedené nemá vplyv ani zriadenie podielového fondu (na ktorý poukazoval žalovaný), nakoľko tento podielový fond nemôže tvoriť samostatnú základňu, z ktorej sa pri výpočte majetkového podielu vychádza, pretože vyjadruje iba to, akým percentom sa vstupujúce družstvo zúčastňuje na samotnom majetku žalovaného (v zmysle rozsudku Krajského súdu v Bratislave, sp.zn. 15Co/229/017). Medzi stranami nebolo sporné, že podiel žalovaného na majetku Družstevnej únie Slovenskej republiky je 38,3 % (podľa článku 20 bod 3 stanov Družstevnej únie Slovenskej republiky) a podiel žalobcu na majetku žalovaného predstavuje 2,91 % (v zmysle oznámenia žalovaného zo dňa 28.02.2014, doručené žalobcovi dňa 17.03.2014). Podľa účtovnej závierky Družstevnej únie Slovenskej republiky za obdobie ku dňu 31.12.2013 (obdobie výpočtu ktoré nebolo medzi stranami sporné) bola výška majetku tejto organizácie 5 935 856 eur, z čoho 38,3 % podiel žalovaného predstavuje 2 273 432,85 eur a z tohto 2,91 % podiel žalobcu predstavoval sumu 66 156,90 eur. Podiel žalovaného na majetku COOPUNIE je 40% (podľa článku 6 písm. d) stanov COOPUNIE) a podiel žalobcu na majetku žalovaného predstavuje 2,91 % (v zmysle oznámenia žalovaného zo dňa 28.02.2014, doručené žalobcovi dňa 17.03.2014). Podľa účtovnej závierky COOPUNIE za obdobie ku dňu 31.12.2013 (obdobie výpočtu ktoré nebolo medzi stranami sporné) bola výška majetku tejto organizácie 19 425 000 Kč, pričom nehnuteľnosti (zapísaná na Liste vlastníctva č. XXX pre k.ú. A. B. a na Liste vlastníctva č. XXX pre k.ú. C. B.) tvoria majetok vo výške 15 248 000 Kč a hnutelný majetok tvorí 4 177 000 Kč. Pri týchto častiach majetku súd zohľadnil argumentáciu žalobcu v tom, že nehnuteľnosti podľa účtovnej hodnoty nie je možné zahrnúť do

výpočtu podielu žalobcu, nakoľko účtovníctvo neposkytuje reálny obraz o všeobecnej (trhovej) hodnote nehnuteľností, ale len o ich zostatkovej (odpisovej) hodnote, ktorá nie je premietnutím ich skutočnej hodnoty. Na základe uvedeného tak súd vypočítal podiel žalobcu na majetku žalovaného z jeho účasti v COOPUNII z krátkodobého majetku vo výške 4 177 000 Kč. Podľa kurzu Eur - CZK ku rozhodnému a nespornému dňu 31.12.2013 (1 euro = 27,427 CZK) predstavuje táto suma po prepočte sumu 152 295,18 eur, z čoho 40% podiel žalovaného predstavuje 60 918,07 eur a 2,91 % podiel žalobcu predstavuje 1 772,72 eur. Pokiaľ išlo o samotnú hodnotu nehnuteľností zapísaných na Liste vlastníctva č. XXX pre k.ú. A. B. (administratívna budova súpis. č. 1163 a pozemok parcela č. 257) a na Liste vlastníctva č. XXX pre k.ú. C. B. (budova súpis. č. 762), súd vychádzal pri určení hodnoty nehnuteľností zo znaleckých posudkov predložených žalobcom, nakoľko tieto spĺňajú náležitosti vyžadované právnymi predpismi na vyhotovenie znaleckého posudku, aj keď ich vyhotovil znalec D. E. A. nezapísaný v zozname znalcov vedenom Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky (z dôvodu ktorého možno na tieto nahliadať ako na listinný dôkaz), pričom znalec bol menovaným v Českej republike pre odbor ekonomika, odvetvie ceny a odhady nehnuteľností a odbor stavebníctvo, odvetvie obytné a priemyselné stavby. Vzhľadom na to, že žalovaný namietal len výšku hodnoty/ceny ohodnocovaných nehnuteľností, predložených žalobcom. Znalec v znaleckom posudku č. 1121-15/19 stanovil všeobecnú trhovú hodnotu nehnuteľností vo výške 275 459 000 Kč, čo po prepočte menovým kurzom (1 euro = 27,427 CZK) predstavuje 10 043 351,44 eur. Spoluvlastníckemu podielu COOPUNIE vo výške 1/4 k celku tak zodpovedal suma vo výške 2 510 837,86 eur, z čoho 40% podiel žalovaného predstavoval 1 004 335,14 eur a 2,91 % podiel žalobcu preto predstavoval 29 226,15 eur. Znalec v znaleckom posudku č. 1121-16/19 stanovil všeobecnú trhovú hodnotu nehnuteľností vo výške 149 330 000 Kč, čo po prepočte menovým kurzom (1 euro = 27,427 CZK) predstavuje 5 444 634,85 eur. Spoluvlastníckemu podielu COOPUNIE vo výške 1/4 k celku zodpovedá suma 1 361 158,71 eur, z čoho 40% podiel žalovaného predstavoval 544 463,48 eur a 2,91 % podiel žalobcu preto predstavoval 15 843,89 eur. Pri rozhodovaní vo veci súd nevzhladol na znalecké posudky predložené v konaní žalovaný majúc za to, že tieto určujú obvyklú cenu a nie všeobecnú trhovú hodnotu nehnuteľností, v čom je zásadný rozdiel. Na základe uvedeného súd prvej inštancie určil podiel žalobcu na majetku žalovaného ku dňu 31.12.2013 v sume 112 999,66 eur (66 156,90 eur + 1 772,72 eur + 29 226,15 eur + 15.843,89 eur). Nakoľko sa žalovaný dostal s plnením peňažného dlhu do omeškania, súd prvej inštancie priznal žalobcovi aj nárok na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 5,05 % ročne, odo dňa nasledujúceho po splatnosti členského podielu (31.12.2015) pri zániku členstva žalobcu u žalovaného do zaplatenia.

3. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“) a v konaní plne úspešnému žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na plnú náhradu trov konania. S tým, že o výške nároku rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatný uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

4. Proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný dôvodiac ust. § 365 ods. 1 písm. h), f) a e) C.s.p.. Namietal, že súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil otázku premlčania žalobcom uplatneného nároku. Mal za to, že žalobcovi patrí len jeden podiel na majetku CPS a nejedná sa o dve rôzne pohľadávky, preto premlčacia lehota nemohla začať plynúť rozdielne. Upriamil pozornosť na to, že i samotný žalobca argumentoval v konaní tým, že má jeden nárok, ktorý nevie presne vyčíslieť. Nesúhlasil s tvrdením žalobcu, že nemal k dispozícii listinné dôkazy, z ktorých by bolo možné zistiť výšku jeho nároku, nakoľko člensky podiel je totiž možné vyčíslieť a vypočítať a jeho výška je nemenná a vyplýva z účtovníctva subjektu. Mohol sa tak domáhať sprístupnenia potrebných dokumentov a vypočítať konkrétnu výšku nároku. V prípade prijatia záveru, že žalobcom percentuálne vyjadrenie nároku bolo len nahradené peňažným vyjadrením nároku, nebol dôvod rozširovať žalobu, keď sa malo jednať len o jej spresnenie. Mal tak, za to, že odobrenie uvedeného postupu súdom by bolo obchádzaním zákona. Upriamil pozornosť na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave sp.zn. 10Co/364/2017 zo dňa 05.06.2019. Nesúhlasil ani s právnym posúdením súdu prvej inštancie vo vzťahu k určeniu majetku, z ktorého mal byť žalobcovi vyplatený podiel. Zo znaleckého posudku Ing. Bránikovej č. 3/2019 vyplýva, že v zmysle účtovných predpisov sa musí vychádzať zo skutočných vlastných zdrojov združenia uvádzaných v účtovnom výkaze Súvaha v časti pasív, preto bez ohľadu na znenie stanov, ich výklad nemôže byť v rozpore so všeobecne záväzným právnym predpisom o účtovníctve. V zmysle znaleckého posudku č. 3/2019 všeobecnou hodnotou majetku je výsledná objektivizovaná hodnota majetku, ktorá je znaleckým odhadom najpravdepodobnejšej ceny hodnoteného majetku ku dňu ohodnotenie v danom mieste a čase, ktorú by tento mal dosiahnuť na trhu v podmienkach voľnej

súťaže. Odhad všeobecnej ceny majetku je použiteľný v prípade určenia ceny pre obchodné transakcie, nie však pre vysporiadanie členských podielom v prípade ukončenia členstva družstva v združení COOP PRODUKT SLOVENSKO (ďalej len „CPS“). Preto na účely výpočtu členského podielu je pri skončení členstva družstva v združení CPS nepoužiteľná. Majetok Družstevnej únie ani COOPUNIE nie je jeho majetkom a nenadobudol ho. Nemožno ho zaviazat' na výplatu podielu z majetku, ktorým v čase vystúpenia žalobcu nedisponoval a nebolo zrejmé, či a kedy nadobudne podiel z majetku v týchto organizáciách. Takýmto predčasným vyplácaním podielu na majetku v organizáciách by sa dostal do straty, nakoľko tento výdavok by nemal žiadne krytie. Nechal si vypracovať znalecký posudok č. 36/2020 na Ústave súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline vo veci výpočtu majetkového vysporiadania družstiev, ktoré ukončili členstvo v CPS a to za účelom iných súdnych konaní. Ústav potvrdil závery D. F., že počas existencie Družstevnej únie a COOPUNIE nie je možné účtovať o vyrovnanom podiele v rámci CPS ako o majetku, nakoľko nespĺňa definíciu majetku podľa § 2 zákona o účtovníctve. Poukázal tiež na Dohodu o vzájomnom započítaní pohľadávok a záväzkov ku dňu 31.12.2014, ktorou boli s konečnou platnosťou vyporiadané všetky nároky žalobcu súvisiace s ukončením členstva žalobcu voči žalovanému. Vo vzťahu k uplatnenému odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. e) C.s.p. uviedol, že nesúhlasí s názorom súdu, že D. F. sa vyjadrovala vo svojom posudku k právnym otázkam, preto je tento posudok nepoužiteľný. Jedná sa o špecifickú situáciu, kedy okrem výkladu stanov je potrebné vychádzať aj zo zákona č. 431/2002 Z.z. o účtovníctve, k čomu je znalkyňa oprávnená. Znalecký posudok D. G. je vyčíslením všeobecnej hodnoty majetku. Jeho ocenenie je vyhotovované inou metódou ako v znaleckom posudku znalca p. A., ktoré predložil žalobca. Obidve metódy sú rovnocenné, čo sa uvádza aj v znaleckom posudku D. G., preto mal za to, že súd sa v rozhodnutí dostatočne nevysporiadal s návrhmi na doplnenie dokazovania výsluchom znalcov. Nestotožnil sa s názorom súdu, že vyhotovením znaleckých posudkov na ohodnotenie stavieb vo vlastníctve COOPUNIE uznal nárok žalobcu na jeho podiel z ceny týchto nehnuteľností. Nárok žalobcu neuznáva. Na základe uvedeného žiadal, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil a žalobu zamietol a priznal mu nárok na náhradu trov konania.

5. K odvolaniu žalovaného sa žalobca vyjadril podaním zo dňa 19.05.2020 majúc za to, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné. V konaní preukázal, že jeho členstvo u žalovaného zaniklo v roku 2014, z uvedeného dôvodu mu vznikol nárok na vyplatenie majetkového podielu, a to zo všetkého majetku žalovaného, ktorý vlastnil k 31.12.2013, majetkový podiel žalobcu predstavuje v jeho percentuálnom vyjadrení 2,91 % na majetku žalovaného v jeho všeobecnej hodnote, majetok žalovaného tvoril v rozhodnom období i jeho majetkový podiel v organizáciách COOPUNIA Praha (vo výške 40% jej majetku) a Družstevná únia SR (vo výške 38,3% na jej majetku), a žalobca nebol z tohto majetku vysporiadaný. Poukázal na rozhodnutie Okresného súdu Bratislava II sp.zn. 51C/260/2015 v obdobnej veci. Splatnosť jeho nároku ako bývalého člena družstva na podiel na majetku žalovaného po skončení členstva nastala podľa stanov žalovaného (čl. 25 ods. 9) dňa 31.12.2015, keďže žalobu podal dňa 18.12.2017, urobil tak v 3 ročnej premlčacej lehote. Nepochybnil tvrdenie žalovaného, že mu vznikol nárok na výplatu členského podielu, ktorého splatnosť upravujú stanovy v čl. 25 ods. 9. Nepoprel fakt, že mu žalobca titulom vyplatenia majetkového pomeru vyplatil sumu 102 039,90 resp. 58 467,12 eur, čím jeho dlh na vyplatení majetkového podielu v tejto časti zanikol. Touto čiastočnou úhradou hodnoty majetkového podielu, však zostalo nedotknuté jeho právo domáhať sa zaplatenia aj zvyšnej časti hodnoty majetkového podielu, ktorý mu žalovaný neuhradil, a to podielu na majetkových podieloch žalovaného v organizáciách COOPUNIA Praha a Družstevná únia Slovensko. V danom prípade požiadal žalovaného o predčasné vyplatenie majetkového podielu, avšak iba zo žalovaným vyčíslenej sumy majetkového podielu vo výške 102 039,90 eur. Uvedená predčasná výplata sa netýkala jeho nároku na nesprávne vyčíslenú výšku majetkového podielu žalovaným, preto pojem splatnosť majetkového podielu a pojem predčasnej výplaty nemožno stotožňovať a premlčanie možno spájať len so splatnosťou pohľadávky, nie s jej predčasným vyplatením. Dohoda o predčasnom vyplatení nespôsobila zároveň zmenu splatnosti pohľadávky. Ak neprejavil v Dohode vôľu vysporiadať tú časť hodnoty majetkového podielu, ktorý je predmetom sporu, nemohla byť touto Dohodou dohodnutá ani zmena jeho splatnosti, oproti úprave v čl. 25 ods. 9 stanov. Upriamil pozornosť na to, že výška majetkového podielu nie je nemenná a nevyplýva z účtovníctva žalovaného. Samotný žalovaný potvrdil, že o hodnote majetkového podielu v organizáciách COOPUNIA Praha a Družstevná únia SR neúčtuje, nebolo tak dôvodným ani domáhať sa od žalovaného sprístupnenia potrebných dokumentov a z nich vypočítat' výšku nároku. Vzhľadom k uvedenému v žalobe navrhol, aby všetky relevantné doklady od žalovaného a tretích osôb vyžiadal súd, preto mohol svoju pohľadávku vyčísliť presnou sumou až v priebehu konania. Vzhľadom k uvedenému nedošlo k zmene petitu žaloby, nakoľko nenechal petit žaloby len číselne vymedzil

žalovanú pohľadávku, ktorú pôvodne v žalobe vymedzil iba jej percentuálnym vyjadrením. Jednalo sa tak o určiteľné vymedzenie. Preto súdom prvej inštancie pripustená zmena petitu nepredstavovala v skutočnosti „zmenu petitu“, ale len jeho spresnenie. Nemožno tak hovoriť o premlčaní uplatneného nároku ani z pohľadu tzv. pripustenia zmeny petitu. Na prejednávajúcu vec nie je aplikovateľným žalovaným citované rozhodnutie Krajského súdu v Trnave sp.zn. 10Co/364/2017, nakoľko nepredstavuje ustálenú súdnu prax a v danom konaní sa žalobca pôvodne domáhal určenia, že je veriteľom pohľadávky a až v priebehu konania navrhol zmenu petitu na plnenie, čo nie je prejednávajúci prípad. Žalovaný svoje námietky vo vzťahu k výkladu pojmu „majetok“ v žiadnom smere nezdôvodnil. Výklad znalkyne Ing. Bránikovej o účtovaní tzv. „vlastných zdrojov krytia účtovnej jednotky“ s prejednávanou vecou nesúvisí. Predmetom konania bola právna otázka, či mu prináleží právny nárok na majetkový podiel, z akej základne sa tento určuje, či mu tento žalovaný vyplatil a pod. .

6. K vyjadreniu žalobcu sa žalovaný vyjadril podaním zo dňa 04.06.2020 a uviedol, že ak žalobca v návrhu zo dňa 11.06.2019 nežiadal o zmenu žaloby, keďže percentuálne vyjadrenie tohto nároku v žalobe bolo len nahradené jeho peňažným vyčíslením, nie je zrejmý, prečo žalobca vôbec navrhol rozšírenie žaloby. V žalobe zo dňa 15.12.2017 doručenej súdu so žalobca uplatnil nárok na zaplatenie istiny 20 000 eur spolu s úrokmi z omeškania. Čím sa vyvracia tvrdenie žalobcu, že podaním zo dňa 11.06.2019 nemal v úmysle rozšíriť žalobu, keďže žaloba bola podaná o zaplatenie sumy 20 000 eur s prísl. a po zmene petitu znela na zaplatenie sumy 112 999,66 eur s prísl.. Tvrdenie, že Podielový fond je zriadený za účelom vymedzenia účasti členských družstiev na majetku CPS je preukázané aj Štatútom podielového fondu CPS, ktorý bol schválený Valným zhromaždením CPS, pričom uvedená úprava výslovne odkazuje na účtovné závierky, teda na účtovnú hodnotu určeného majetku. Nesúhlasil s tvrdením žalobcu, že majetok prešiel na CPS pod podmienkou, že v tom čase existujúce družstvá budú mať majetkové podiely na takto prevedenom majetku. Pre účely hodnoty členského podielu je pri zániku členstva družstva u žalovaného aj s poukazom na znenie Stanov žalovaného, nevyhnutné odlišovať majetok z hľadiska jeho definovania v zmysle predpisov o účtovníctve a z definície majetku v Stanovách. Preto nesúhlasil s právnym posúdením súdom prvej inštancie, že jeho majetok tvoria všetky aktíva kryté vlastnými a cudzími zdrojmi a podiely vo všetkých organizáciách, kde má majetkovú účasť. Znenie stanov a ich výklad nemôže byť v rozpore so zákonom o účtovníctve.

7. Vo vyjadrení k vyjadreniu žalovaného žalobca uviedol, že z dôvodov na strane žalovaného bol nútený podať žalobu, v ktorej si nárok vyčíslil len percentuálne, ako 2,91% zo všeobecnej hodnoty konkrétne označeného majetku žalovaného. Takého označenie nároku ust. O.s.p. ani C.s.p. nevyklúčovali. Ním uplatnený nárok tak bol vymedzený skutkovo jasne a zrozumiteľne. Vzhľadom k uvedenému žalovaným vznesená námietka premlčania nepožíva právnu ochranu. Ním uvedená suma 20 000 eur bola len sumou predbežnou, nakoľko z obsahu žaloby jednoznačne vyplýva, že jeho nárok zodpovedá 2,91% hodnoty majetkových podielov žalovaného v organizáciách COOPUNIA Praha a Družstevná únia SR. Konanie žalovaného tak považoval za šikanózne a zjavné zneužitie práva. I keď svoje podanie označil svoje podanie ako zmena žaloby, neuplatňoval v ňom iné právo, ani nemenil a nedoplňoval v ňom rozhodujúce skutkové okolnosti. T.z. domáhal sa toho istého nároku v rovnakej výške, ktorá zodpovedá jeho 2,91% podielu na majetkových podieloch žalovaného v organizáciách COOPUNIA Praha a Družstevná únia SR. Mal za to, že súd prvej inštancie správne vyhodnotil námietku premlčania žalovaného ako nedôvodnú, nakoľko svoj nárok uplatnil riadne a včas. Upriamil pozornosť na to, že má nárok na členský podiel na majetku žalovaného a nie na jeho podielovom fonde.

8. Vo vyjadrení zo dňa 28.07.2020 žalovaný uviedol, že sa v plnom rozsahu pridržiava svojich vyjadrení.

9. Krajský súd v Bratislave o odvolaní žalovaného proti rozsudku bývalého Okresného súdu Bratislava II zo dňa 28.01.2020, č.k. 58C/86/2017-855 rozhodol rozsudkom zo dňa 12.05.2021, č.k. 7Co/87/2020-1196, tak že rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 20 000 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 20 000 eur od 01.01.2016 do zaplatenia, a to v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšku žalobu zamietol (výrok I.) a žalovanému proti žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 64,6% (výrok II.).

10. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudok zo dňa 12.05.2021, č.k. 7Co/87/2020-1196) voči časti, ktorou odvolací súd nárok žalobcu zamietol (v istine nad 20 000 eur a príslušnými úrokmi z omeškania), podal dovolanie žalobca. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením zo 29.03.2023, sp.zn. 5Cdo/171/2021 rozhodol, tak, že rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 7Co/87/2020

zo dňa 12.mája 2021 v časti, ktorou zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že žalobu v istine nad 20 000 eur a príslušnými úrokmi z omeškania zamietol a rozhodol o náhrade trov konania zrušil a vec v rozsahu zrušenia vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení rozhodnutia dovolací súd konštatoval: 12. „Žaloba na splnenie peňažnej povinnosti sa zvyčajne vyjadruje konkrétnou sumou, zákon však nevylučuje vyjadrenie peňažného plnenia aj iným vyjadrením. Napríklad vo veci sp. zn. 3Cdo/28/2008, predmetom ktorej bolo uloženie povinnosti plniť z poisťnej zmluvy za trvalé následky úrazu, žalobca formuloval žalobný návrh ako „právo na poisťné plnenie titulom denného odškodnenia počas pracovnej neschopnosti“. Rovnako nie je zákonom zakázané použiť na vymedzenie petitu zlomok alebo percento z konkrétneho základu. 12.1. V danom prípade žalobca v žalobe doslovne uviedol, že „Žalovaný žalobcovi pri ukončení jeho členstva u žalovaného a pri vyplácaní jeho členského podielu úmyselne zamlčal, že do výpočtového základu pre určenie výšky členského podielu žalobcu u žalovaného nezahrnul okrem vyššie spomínaných nehnuteľností aj tento majetok (t. j. žalobcovi úmyselne ponížil výšku jeho členského podielu o sumu rovnajúcu sa 2,91 % z 38,3 % majetkového podielu v Družstevnej únii). Z tohto majetku žalovaného si tak žalobca proti žalovanému v tomto konaní uplatňuje svoj nárok. (bod IV)“; „Žalovaný žalobcovi pri ukončení jeho členstva u žalovaného a pri vyplácaní jeho členského podielu úmyselne zamlčal, že do výpočtového základu pre určenie výšky členského podielu žalobcu u žalovaného nezahrnul ani tento majetok (t. j. žalobcovi úmyselne ponížil výšku jeho členského podielu o sumu rovnajúcu sa 2,91 % z 40 % majetkového podielu v COOPUNII). Aj z tohto majetku žalovaného si tak žalobca proti žalovanému v tomto konaní uplatňuje svoj nárok.(bod V.)“ a „Podľa dostupných informácií mal mať žalovaný k 31.12.2013 na svojich bankových účtoch peňažné prostriedky, a to buď na bežnom alebo termínovanom účte v banke R. C., B.K. a A., F.K. vo výške cca 1 mil. €. Máme za to, že ani z tohto majetku nebol žalobcov podiel u žalovaného vysporiadaný, a preto si v tomto konaní žalobca uplatňuje svoj nárok aj z tohto majetku žalovaného.(bod VI).“ 12.2. V predmetnom konaní bol teda uplatnený nárok na zaplatenie členského podielu žalobcu vo výške 2,91 % z 38,3 % majetkového podielu v Družstevnej únii; 2,91 % z 40 % majetkového podielu v COOPUNII a podiel (tu bez špecifikácie výšky) peňažných prostriedkov v R. C., B.K... Nesprávny bol preto záver odvolacieho súdu, že žalobca sa žalobou doručanou súdu prvej inštancie dňa 18.12.2017 domáhal od žalovaného zaplatenia sumy 20 000 eur s príslušenstvom a percentuálne vyčíslenie členského podielu predstavuje skutkové vymedzenie žaloby“. V bode 13. odôvodnenia rozhodnutia dovolací súd konštatoval: „Zo strany odvolacieho súdu tak došlo zjavne k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces tým, že v rozpore so zmyslom zákonnej úpravy obsahu žalobného návrhu posúdil jeho podanie z 11. júna 2019 ako zmenu žaloby, hoci pre takýto postup neboli splnené zákonné podmienky. Zmenou žaloby (§ 140 CSP) je taký návrh, ktorým sa rozširuje uplatnené právo (kvantitatívna zmena), alebo ktorým sa uplatňuje iné právo (kvalitatívna zmena), alebo podstatná zmena, alebo doplnenie rozhodujúcich skutočností tvrdných v žalobe, teda prípad, ak žalobca síce naďalej žiada rovnaké plnenie (rovnakej kvality a rovnakého rozsahu), ale na základe iného skutkového stavu veci (skutkového základu veci), než ako ho uviedol v pôvodnej žalobe. V prejednávanej veci však nešlo ani o jednu z uvedených alternatív, podstatných pre záver o zmene žaloby. Žalobca si neuplatnil iné právo, než to, ktoré označil v žalobe, podstatne nezmenil ani nedoplnil rozhodujúce skutočnosti tvrdené v žalobe a žiadal vyplatiť 2,91 %-ný podiel na majetku žalovaného predstavujúceho jeho 38,3 % a 40 % majetkový podiel na majetku Družstevnej únie SR a COOPUNIE Praha, ktorý vyčísliť v peňažnom vyjadrení, žalobca žalobou ako procesným úkonom uplatnil právo na vyplatenie svojho členského podielu. Na túto skutočnosť nemalo vplyv, že vo vzťahu k takto uplatnenému právu spresnil podaním zo dňa 11.6.2019, že celkovú požadovanú sumu vyčísľuje sumou 112 999,66 €. Na tomto posúdení nemalo vplyv formálne označenie podania zo dňa 11.6.2019 (súd posudzuje podania podľa obsahu) ani tá skutočnosť, že súd prvej inštancie (dopustiť sa rovnakého pochybenia) rozhodol o tomto podaní uznesením, ktorým pripustil zmenu žaloby (porov. rozhodnutie sp. zn. 3Cdo/28/2008“).

11. Predmetom prieskumu v rámci odvolacieho konania, v nadväznosti na uznesenie dovolacieho súdu, zostalo rozhodovanie odvolacieho súdu o odvolaní žalovaného voči výroku I. rozsudku súdu prvej inštancie, a to časti istiny nad sumu 20 000 eur a príslušnými úrokmi z omeškania a vo vzťahu k závislému výroku o trovách konania. O podanom odvolaní dovolací súd rozhodoval bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p.), keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem.

12. Odvolací súd pri posudzovaní odvolacej argumentácie žalovaného, ktorou namietal právne závery súdu prvej inštancie vo vzťahu k posúdeniu námietky premĺčania, bol viazaný právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 C.s.p.) vysloveným v odôvodnení uznesenia dovolacieho súdu (bod 13). S prihliadnutím na vyššie uvedené dovolací súd žalobcom uplatnený žalobný návrh doručený súdu prvej

inštancie dňa 18.12.2017 vyhodnocoval aj v súvislosti so skutkovými tvrdeniami uvedenými v žalobe. Žalobný návrh žalobca skutkovo odôvodnil: „Žalovaný žalobcovi pri ukončení jeho členstva u žalovaného a pri vyplácaní jeho členského podielu úmyselne zamĺčal, že do výpočtového základu pre určenie výšky členského podielu žalobcu u žalovaného nezahrnul okrem vyššie spomínaných nehnuteľnosti aj tento majetok (t. j. žalobcovi úmyselne ponížil výšku jeho členského podielu o sumu rovnajúcu sa 2,91 % z 38,3 % majetkového podielu v Družstevnej únii). Z tohto majetku žalovaného si tak žalobca proti žalovanému v tomto konaní uplatňuje svoj nárok.(bod IV)“; „Žalovaný žalobcovi pri ukončení jeho členstva u žalovaného a pri vyplácaní jeho členského podielu úmyselne zamĺčal, že do výpočtového základu pre určenie výšky členského podielu žalobcu u žalovaného nezahrnul ani tento majetok (t. j. žalobcovi úmyselne ponížil výšku jeho členského podielu o sumu rovnajúcu sa 2,91 % z 40 % majetkového podielu v COOPUNII). Aj z tohto majetku žalovaného si tak žalobca proti žalovanému v tomto konaní uplatňuje svoj nárok.(bod V.)“ a „Podľa dostupných informácií mal mať žalovaný k 31.12.2013 na svojich bankových účtoch peňažné prostriedky, a to buď na bežnom alebo termínovanom účte v banke R. C., B..K.. a A., F.K.. vo výške cca 1 mil. €. Máme za to, že ani z tohto majetku nebol žalobcov podiel u žalovaného vysporiadaný, a preto si v tomto konaní žalobca uplatňuje svoj nárok aj z tohto majetku žalovaného.(bod VI). V súlade so závermi dovolacieho súdu tak odvolací súd prijal záver, že žalobca si v konaní pred súdom prvej inštancie podaním doručeným súdu dňa 18.12.2017 uplatnil nárok na zaplatenie členského podielu žalobcu vo výške 2,91 % z 38,3 % majetkového podielu v Družstevnej únii; 2,91 % z 40 % majetkového podielu v COOPUNII a podiel (tu bez špecifikácie výšky) peňažných prostriedkov v Tatra banke, a.s.. Vzhľadom k uvedenému podanie žalobcu zo dňa 11.06.2019, ktorým žalobca spresnil (vyčíslil) v peňažnom vyjadrení uplatnený nárok, nemožno považovať za rozšírenie uplatneného práva, uplatnenie iného práva ani za podstatnú zmenu príp. doplnenie rozhodujúcich skutočností tvrdených v žalobe. Preto neboli splnené zákonné podmienky na postup podľa ust. 140 C.s.p.. I keď súd prvej inštancie podanie žalobcu zo dňa 11.06.2019 posúdil ako zmenu žaloby (uznesenie zo dňa 19.06.2019 sp.zn. 58C/86/2017-602), uvedené procesné pochybenie súdu prvej inštancie nemá vplyv na správnosť záverov súdu prvej inštancie, ktorý vyhodnotil námietku premlčania vznesenú žalovaným v konaní v tejto časti ako nedôvodnú.

13. S ostatnými odvolacími námietkami odvolateľa sa odvolací súd vysporiadaval už v predchádzajúcom rozhodnutí (rozsudok zo dňa 12.05.2021, č.k. 7Co/87/2020-1196), pričom prijaté závery sú plne aplikovateľné i vo vzťahu k odvolaním prejednáwanej veci. Odvolací súd nad rámec nevyhnutného reagujúc na námietky odvolateľa vo vzťahu k určeniu lehoty splatnosti nároku žalobcu na vyplatenie členského podielu poukazuje na to, že v konaní nebolo sporným, že žalobca oznámením zo dňa 29.09.2014 (čl. 6 bod 1 Stanov CPS) vystúpil z členstva v CPS. V súlade s čl. 6 bod 1 Stanov členstvo žalobcu v CPS skončilo dňom 31.10.2014, preto žalobcovi v súlade s čl. 7 písm. i) a čl. 25 bod 8 vznikol nárok na výplatu členského podielu na majetku CPS spôsobom uvedeným v Stanovách. Splatnosť nároku žalobcu na vyplatenie členského podielu tak nastala dňom 31.12.2015 a od uvedeného dňa začala plynúť premlčacia doba. Bez vplyvu na uvedené je skutočnosť, že žalobca požiadal žalovaného o predčasnú výplatu členského podielu v sume 102 039,90 eur. Uvedená dohoda strán o zmene splatnosti ku dňu 31.12.2014 sa vzťahovala výlučne k vyplateniu členského podielu, ktorého výšku stanovil samotný žalovaný v liste zo dňa 08.12.2014, pričom zmena termínu splatnosti členského podielu žalobcu mala vplyv len na splatnosť sumy 102 039,90 eur, ktorá bola aj predmetom Dohody o vzájomnom započítaní pohľadávok a záväzkov k 31.12.2014. Splatnosť nároku žalobcu na výplatu členského podielu tak nastala dňom 31.12.2015 a nakoľko si nárok na vyplatenie zvyšnej časti členského podielu riadne a včas uplatnil podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 18.12.2017, možno prijať záver, že žalobca si nárok uplatnil v trojročnej premlčacej dobe. Vzhľadom na uvedené odvolací súd posúdil ako nedôvodné námietky žalovaného týkajúce sa nesprávneho právneho posúdenia ním vznesenej námietky premlčania žalobcom uplatneného nároku. Vzhľadom k uvedeným záverom nebolo potrebné osobitne sa vysporiadavať s námietkou žalobcu, že námietka premlčania žalovaného je v rozpore s dobrými mravmi.

14. Pokiaľ odvolateľ namietal nesprávnosť záverov súdu prvej inštancie vo vzťahu k posúdeniu otázky, z akého majetku žalovaného mal byť vypočítaný členský podiel žalobcu pri zániku jeho členstva u žalovaného, odvolací súd sa plne stotožňuje so závermi súdu prvej inštancie, ktorý konštatoval, že žalobca má nárok na podiel pri skončení jeho členstva na celom majetku žalovaného, čo vyplýva zo znenia Stanov ako základného a rozhodujúceho dokumentu žalovaného (čl. 1 bod 1, čl. 7 písm. i/, čl. 23 ods. 1, čl. 25 bod 1, 2, 4, 8, čl. 28 bod 1 až 7). Majetok záujmového združenia právnických osôb a jeho používanie (výnosy z neho) je práve hlavným zdrojom financovania tohto združenia, a

preto je i rozhodujúcou veličinou v rámci úpravy majetkových práv členov združenia. Združenie je právnickou osobou, ktorá zodpovedá svojim majetkom za nesplnenie svojich povinností. Stanovy sú zmluvou sui generis, pričom ich obligatórne náležitosti sú obsiahnuté v ust. § 20h ods. 1 Občianskeho zákonníka (názov, sídlo a predmet činnosti združenia, úpravu majetkových pomerov, vznik a zánik členstva, práva a povinnosti členov, orgány združenia a vymedzenie ich pôsobnosti, spôsob zrušenia združenia a naloženie s jeho likvidačným zostatkom). Vychádzajúc tak z toho, že úprava práv a povinností členov záujmového združenia právnických osôb je ponechaná na vôli zakladateľov alebo ustanovujúcej schôdze, je pri posudzovaní dôvodnosti odvolacej argumentácie odvolateľa potrebné vychádzať zo znenia Stanov. Preto, ak si členovia záujmového združenia CPS v čl. 1 bod 1 Stanov dohodli, že členské družstvá majú majetkovú účasť na celom majetku záujmového združenia a členské družstvo má v prípade zániku členstva v CPS právo na členský podiel na majetku CPS, a to spôsobom uvedeným v Stanovách, je potrebné postupovať pri určení výšky vyrovnacieho podielu v súlade so znením Stanov. Pojem majetok CPS je upravený v čl. 23 bod 1 Stanov, podľa ktorého majetkom CPS sa rozumejú aktíva kryté vlastnými a cudzími zdrojmi ako aj podiely vo všetkých organizáciách, kde má CPS majetkovú účasť. Súčasťou vlastných zdrojov krytia CPS podľa čl. 25 bod 4 Stanov bol spolu s ostatnými fondmi aj podielový fond. Podielový fond tak netvoril samostatnú základňu, z ktorej sa malo pri výpočte majetkového podielu vychádzať, pretože jeho účelom bolo len vymedzenie účasti členských družstiev na majetku CSP. V konaní nebolo sporným, že žalovaný mal podiel na majetku Družstevnej únie SR v rozsahu 38,3% a v COOPUNIA Praha v rozsahu 40 %. Členovia združenia si v Stanovách dohodli, že členský podiel sa určuje z majetku žalovaného (nielen z jeho vlastných zdrojov) ale aj z cudzích zdrojov a podielov vo všetkých organizáciách, kde má žalovaný majetkovú účasť, preto nárok žalobcu uplatňovaný v tomto konaní je dôvodným. Dôvodnosť nároku žalobcu ako členského družstva na majetku, resp. na majetkový podiel, vyplýva aj z listov žalovaného adresované žalobcovi k vyjadreniu podiel žalobcu. Odvolací súd dodáva, že otázka výkladu stanov je na posúdení súdu, ktorého úlohou je ich obsah právne posúdiť, zohľadniac pritom obsah vôle členov združenia. Vzhľadom k uvedenému námietka žalovaného, že pre posúdenie nároku žalobcu nebolo rozhodujúcim znenie Stanov, ale vyjadrenie znalkyne Ing. Bránikovej v znaleckom posudku č. 3/2019, nie je dôvodnou.

15. Pokiaľ odvolateľ namietal posúdenie Dohody o vzájomnom započítaní pohľadávok a záväzkov k 31.12.2014 uzavretej dňa 31.12.2014 (ďalej len „Dohoda“) medzi žalobcom a žalovaným, je potrebné podotknúť, že uvedenou Dohodou došlo medzi stranami k vysporiadaniu len tých práv, ktoré im v čase uzavretia Dohody boli známe, a to pohľadávka žalovaného voči žalobcovi vyplývajúca z Úverovej zmluvy č. 14600015115 v sume 33 328 eur a pohľadávka žalobcu na vyplatenie členského podielu v sume 102 369,93 eur. I keď strany sporu v Dohode okrem iného uviedli :„ Prenechaním daru zo stranu družstva pre CPS vo výške 10 574,81 eur a vyplatením členského podielu vo výške 58 467,12 eur zo strany CPS budú týmto okamihom vysporiadané všetky nároky súvisiace s ukončením členstva družstva voči CPS, ako aj všetky nároky vyplývajúce z Úverovej zmluvy č. 14600015115.“, uvedené vysporiadanie nárokov sa netýkalo práv, na ktoré nemohol účastník pomýšľať (§ 585 ods. 1 druhá veta Občianskeho zákonníka). Tento záver je podporený argumentáciou žalobcu, že výšku členského podielu stanovil žalovaný, pričom túto nemohol žalobca verifikovať, nakoľko nedisponoval podkladmi na výpočet členského podielu. Možno tak prijať záver, že uzavretím Dohody nedošlo medzi stranami k urovneniu aj tých práv žalobcu, o ktorých v čase jej uzavretia nemal vedomosť. Súd prvej inštancie tak dospel k správne právnemu záveru, že Dohoda sa s poukazom na vôľu jej účastníkov, netýka nároku žalobcu na vyplatenie členského podielu, ktorého sa žalobca domáha v tomto konaní a na základe tejto Dohody nemohlo tak ani dôjsť k zániku práva žalobcu na zaplatenie žalobou uplatnenej sumy.

16. Pokiaľ odvolateľ v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie sa v napadnutom rozhodnutí nedostatočne vysporiadal s návrhmi na doplnenie dokazovania, odvolací súd upriamuje pozornosť na bod 51 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia. Odvolací súd sa s postupom súdu prvej inštancie, ktorý nevykonanie navrhnutého dôkazu - výsluchu D. B. F., odôvodnil tým, že výklad Stanov je otázkou právnou, ktorá je na posúdení súdu, plne stotožňuje. Pri posudzovaní námietky žalovaného vo vzťahu k nevykonaniu navrhnutého dôkazu – konfrontácii znalcov, ktorí vypracovali znalecké posudky na stanovenie hodnoty nehnuteľností, odvolací súd uvádza, že k disproporcii v určení výšky hodnoty nehnuteľností došlo z dôvodu, že znalci postupovali pri určení ceny nehnuteľností rôznou metodikou. V danom prípade sa jednalo o súkromné znalecké posudky, ktoré rovnako podliehajú sudcovskému hodnoteniu. Pravidlá hodnotenia dôkazov sú upravené v článku 15 ako aj v § 191 C.s.p. a spravujú sa teóriou voľného hodnotenia dôkazov. Dôkazy a tvrdenia strán sporu hodnotí súd podľa svojej úvahy v súlade s princípmi, na ktorých spočíva zákon. Pri hodnotení znaleckého posudku je vo všeobecnosti

prijímaný záver, že hodnoteniu nepodliehajú znalecké závery v zmysle ich odbornej správnosti; súd však hodnotí presvedčivosť posudku, čo do jeho úplnosti vo vzťahu k zadaniu, logické odôvodnenie znaleckého nálezu a jeho súlad s ostatnými vykonanými dôkazmi (viď uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/41/2010). Nemôže teda hodnotiť obsah znaleckého posudku po stránke jeho správnosti z hľadiska oboru, pre ktorý bol znalec ustanovený, pretože pre takéto hodnotenie mu chýbajú potrebné a náležite preukázané odborné znalosti. Voľné hodnotenie znaleckého dôkazu súdom môže teda spočívať len v tom, či sa javí znalec v konkrétnom prípade ako vieryhodný a či jeho odôvodnenie znaleckého posudku zodpovedá pravidlám správneho myslenia a či znalec vychádza zo zistených skutočností. Preto vysporiadanie sa s otázkou, aká metodika mala byť pri výpočte hodnoty nehnuteľností použitá, nie je oprávnený hodnotiť súd, nakoľko sa jedná odbornú stránku. Súd prvej inštancie v bode 78 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia riadne a presvedčivo zdôvodnil svoje úvahy, z ktorých vychádzal a pre ktoré sa priklonil k znaleckým posudkom predloženým v konaní žalobcom, preto jeho rozhodnutie možno považovať za zákonné, spĺňajúce atribúty kladené na takéto rozhodnutie v zmysle § 220 ods. 2 C.s.p.. Vzhľadom k uvedenému odvolací súd s rozhodnutím súdu prvej inštancie nevykonáť dôkaz – konfrontáciu znalcov ako i s odôvodnením tohto rozhodnutia súhlasí. Pokiaľ žalovaný namietal znalecké posudky predložené žalobcom v konaní a nenavrhol kontrolné znalecké dokazovanie, súd uvedené nemohol nariadiť. Zároveň súd nemôže nahradiť názor znalca vlastným názorom a na základe toho vykonať samostatne výpočet hodnoty uplatneného nároku. Súdna prax je jednotná v názore, že ak súd niektorý dôkaz nevykoná, môže to viesť prípadne k nesprávnym skutkovým zisteniam a v konečnom dôsledku aj k vecne nesprávnemu rozhodnutiu, nie však k porušeniu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov. Neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania úspešný teda, aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že zistený skutočný stav veci vyplynul z preukázaných relevantných skutkových okolností danej veci, ktoré boli náležite vyhodnotené v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov vyplývajúcou z § 191 C.s.p., jednotlivo a v ich vzájomnej súvislosti. Odvolací súd pri rozhodovaní vo veci neprihliadol na znalecký posudok č. 36/2020 vypracovaný Ústavom súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline, ktorý v odvolacom konaní predložil odvolateľ, nakoľko sa jednalo o neprípustnú novotu. S poukazom na znenie § 366 C.s.p. odvolací súd nemôže prihliadať na prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, pričom z obsahu odvolania nevyplýva, že by išlo o niektorý z prípadov uvedených v písm. a), b), c) alebo d) uvedeného ustanovenia § 366 C.s.p..

17. Ďalšími námietkami odvolateľa uvedenými v odvolaní a vyjadreniach k nim resp. v ďalších podaniach sa odvolací súd podrobne nezoberal, keď tieto nie sú spôsobilé privodiť iné právne hodnotenie stavu veci, sú v rovine úvah bez podloženia relevantných dôkazov. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ÚS SR“) vo svojich rozhodnutiach konštantne pripomína a odvolací súd sa s týmto v plnej miere stotožňuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo strán konania na spravodlivé súdne konanie (napr. IV. ÚS 115/03, II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, IV. ÚS 112/05).

18. Vzhľadom na uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v časti ktorou uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 92 999,66 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 92 999,66 eur od 01.01.2016 do zaplatenia, všetko do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku, podľa § 387 ods. 1 C.s.p. ako vecne správny potvrdil.

19. Pri rozhodovaní o trovách konania odvolací súd zohľadnil skutočnosť, že prvým rozhodnutím odvolacieho súdu bolo rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenené, preto odvolací súd rozhodoval aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie (§ 396 ods. 2 C.s.p.). Vychádzajúc z ust. C.s.p., kde je základným kritériom pre rozhodovanie o náhrade trov podľa C.s.p. pomer úspechu a neúspechu strán (§ 255 ods. 1, 2 C.s.p.) rozhodol tak, že žalobca ako úspešná strana sporu má proti žalovanému nárok na plnú náhradu trov konania. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 453 ods. 3 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 C.s.p. tak, že v dovolacom konaní úspešný žalobca má proti neúspešnému žalovanému nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 C.s.p.

po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

20. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).